

tudzież ewidencji (art. 7 ust. 3 lit. a), b) oraz d) dekretu) wydaje Minister Ziem Odzyskanych w odniesieniu do majątków położonych na obszarze Ziem Odzyskanych, a Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego względem innych majątków opuszczonych i poniemieckich.

§ 6. Przy wykonywaniu swych czynności organa urzędów likwidacyjnych mają prawo wstępu w porze dziennej na tereny i do pomieszczeń, w których może się znajdować mienie opuszczone i poniemieckie, przeglądania ksiąg i dokumentów, powoływania biegłych, badania świadków i dokonywania innych czynności niezbędnych dla ustalenia i zabezpieczenia mienia. Mają one prawo żądania pomocy innych organów państwowych i samorządowych w granicach kompetencji tych organów. Przy wykonywaniu tych czynności osoby interesowane mają prawo żądać obecności dwóch świadków według ich wyboru. Z dokonanych w tym trybie czynności sporządza się protokół.

§ 7. Do czasu przekazania majątków opuszczonych i poniemieckich w zarząd władzom, instytucjom lub osobom wymienionym w ust. 1 i 2 art. 12 dekretu urzędy likwidacyjne obowiązane są do wszelkich czynności prawnych i gospodarczych, związanych z zabezpieczeniem i zachowaniem substancji tych majątków oraz zmierzających do użytkowania ich w granicach zwyczajnych potrzeb gospodarczych.

§ 8. Do ustalania, czy dany majątek jest opuszczony lub poniemiecki właściwy jest w pierwszej instancji okręgowy urząd likwidacyjny. Ustalenie to nie narusza uprawnień osób zainteresowanych do dochodzenia swych roszczeń w drodze postępowania sądowego.

§ 9. Gdy przedmiotem umowy dzierżawy zawartej przez urząd likwidacyjny jest przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, dysponowanie prawem najmu pomieszczenia, jako składową częścią przedsiębiorstwa, należy do okręgowego urzędu likwidacyjnego, co nie uszczupla praw właściciela nieruchomości, opartych na przepisach prawa prywatnego. Jeżeli przedsiębiorstwo znajduje się w miejscowości, w której obowiązują przepisy o publicznej gospodarce lokalami (art. 2 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce loka-

łami i kontroli najmu — Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27), urzędy likwidacyjne wskazują najemcę w sposób ustalony w art. 8 powołanego wyżej dekretu, o ile nie wystąpią o przydział pomieszczenia tego przedsiębiorstwa na rzecz Skarbu Państwa.

III. Przywrócenie posiadania majątków opuszczonych.

§ 10. W sprawach o przywrócenie posiadania majątku opuszczonego w trybie określonym w art. 19 dekretu okręgowy urząd likwidacyjny wyraża zgodę po rozpoznaniu wniosku osoby uprawnionej oraz po uprzednim uzyskaniu oświadczenia właściwej władzy zarządzającej tym majątkiem. Sprzeciw tej władzy jest dla okręgowego urzędu likwidacyjnego wiążący.

§ 11. Okręgowy urząd likwidacyjny pozostawi bez rozpoznania wnioski o przywrócenie posiadania, jeżeli w danej sprawie zapadło już orzeczenie sądowe lub jeżeli zgłoszono wniosek w trybie art. 20 dekretu i toczy się postępowanie sądowe.

§ 12. Jeżeli w majątku, co do którego zgłoszono wniosek o przywrócenie posiadania w trybie art. 19 dekretu, poczynione zostały nakłady (art. 5 i 6 dekretu) lub jeżeli w odniesieniu do takiego majątku istnieją roszczenia wynikłe z dozoru lub zarządu, okręgowy urząd likwidacyjny wyda decyzję odmowną i odesła stronę na drogę sądową, chyba że co do wysokości, sposobu zapłaty i zabezpieczenia roszczeń z wyżej wymienionych tytułów zostanie osiągnięta ugoda ze stroną.

§ 13. Od decyzji okręgowego urzędu likwidacyjnego, odmawiającej przywrócenia posiadania majątku opuszczonego w trybie art. 19 dekretu, nie służy środek prawny w administracyjnym toku instancji, natomiast stronie służy prawo dochodzenia swych praw na drodze sądowej.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

361

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH z dnia 4 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Komunikacji i Skarbu
w sprawie uig taryfowych przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych przez członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządu terytorialnego.

Na podstawie art. 1 i 2 dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków

zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do ulg taryfowych przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych mają prawo:

- a) pobierający stałe uposażenie członkowie organów wykonawczych związków samorządowych, a mianowicie: prezydenci i wiceprezydenci miast, burmistrzowie, wójtowie oraz stałe płatni wiceburmistrzowie,
- b) pobierający stałe uposażenie członkowie organów wykonawczych związków międzykomunalnych,
- c) wszyscy stali pracownicy związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszyscy stali pracownicy samorządowych zakładów i urzędzeń dobra publicznego.

2. Członkowie rodzin osób, wymienionych w ust. 1, korzystają z ulg taryfowych na warunkach określonych dla członków rodzin pracowników państwowych.

§ 2. Prawo do ulg taryfowych nie przysługuje pracownikom:

- 1) zatrudnionym w przedsiębiorstwach samorządowych,
- 2) płatnym tygodniowo lub dniówkowo,
- 3) zatrudnionym doraźnie,
- 4) zatrudnionym przy pracach sezonowych oraz
- 5) pracownikom, których praca w związku samorządowym lub międzykomunalnym oraz w samorządowych zakładach i urządzeniach dobra publicznego ma charakter zajęcia dodatkowego.

§ 3. 1. Członkowie organów wykonawczych oraz pracownicy związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz pracownicy samorządowych zakładów i urzędzeń dobra publicznego, tudzież członkowie ich rodzin (§ 1 ust. 2) korzystają z ulg taryfowych za okazaniem legitymacji służbowej.

2. Do wystawiania takich legitymacji są powołane:

w odniesieniu do prezydentów i wiceprezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi — Ministerstwo Administracji Publicznej, w odniesieniu do prezydentów i wiceprezydentów innych miast wydzielonych — urzędy wojewódzkie,

w odniesieniu do wojewódzkich związków samorządowych — wojewodowie lub wyznaczeni przez nich urzędnicy,

w odniesieniu do pracowników m. st. Warszawy i m. Łodzi i wszystkich miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz pracowników zakładów i urzędzeń dobra publicznego tych miast — prezydenci tych miast bądź wiceprezydenci lub upoważnieni przez prezydentów pracownicy zarządów miejskich,

w odniesieniu do burmistrzów, wiceburmistrzów, wójtów, podwójcich i pracowników powiatowych związków samorządowych miast niewydzielonych i gmin wiejskich oraz pracowników zakładów i urzędzeń dobra publicznego tych związków samorządu terytorialnego — przewodniczący wydziałów powiatowych lub upoważnieni przez nich pracownicy,

w odniesieniu do prezesów i członków zarządów związków międzykomunalnych — Ministerstwo Administracji Publicznej, jeżeli w skład związku międzykomunalnego wchodzi gmina m. st. Warszawy albo gmina m. Łodzi,

w odniesieniu do innych związków międzykomunalnych — urząd wojewódzki, właściwy terytorialnie ze względu na siedzibę zarządu związku międzykomunalnego, a w odniesieniu do pracowników związków międzykomunalnych — prezesi zarządów tych związków.

3. Władze, wystawiające legitymacje dla członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządowych i związków międzykomunalnych oraz pracowników samorządowych zakładów i urzędzeń dobra publicznego, wystawiają również legitymacje dla żon uprawnionych.

Imiona i wiek dzieci uprawnionych do korzystania z ulgi taryfowej wpisuje się do legitymacji rodziców.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski

w/z Minister Komunikacji:

Wincenty Jastrzębski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski